

Книгата на Даниил – Първа част

Улай и Хидекел

Jeff Pippenger

2023-11-21

„Служители и народ заявяваха, че пророчествата на Даниил и Откровението са непостижими тайни. Но Христос насочи учениците Си към думите на пророк Даниил относно събитията, които щяха да се изпълнят в тяхното време, и каза: „Който чете, нека разбира.“ Матей 24:15. А твърдението, че Откровението е тайна, която не може да бъде разбрана, е опровергано от самото заглавие на книгата: „Откровение на Исуса Христа, което Бог Му даде, за да покаже на слугите Си онова, което трябва скоро да стане.... Блажен, който прочита, и онези, които слушат думите на това пророчество и пазят написаното в него; защото времето е близо.“ Откровение 1:1–3.

„Казва пророкът: „Блажен е онзи, който прочита“ — има такива, които не желаят да четат; благословието не е за тях. „И онези, които слушат“ — има също и такива, които отказват да слушат каквото и да било относно пророчествата; благословието не е за тази група. „И пазят онова, което е написано в нея“ — мнозина отказват да вземат под внимание предупрежденията и наставленията, съдържащи се в Откровението. Никой от тях не може да претендира за обещаното благословение. Всички, които осмиват предметите на пророчеството и се подиграват на тук тържествено дадените символи, всички, които отказват да поправят живота си и да се приготвят за идването на Човешкия Син, ще останат неблагоприятни.“

„С оглед на свидетелството на Вдъхновението, как смеят хора да учат, че Откровението е тайна, недостъпна за човешкото разбиране? То е разкрита тайна, отворена книга. Изучаването на Откровението насочва ума към пророчествата на Даниил, и двете представят най-важни наставления, дадени от Бога на хората, относно събитията, които ще настъпят при завършека на историята на този свят.“ Великата борба, 340.

„Изследването на Откровението насочва ума към пророчествата на Даниил.“ Някои хора виждат пророчество само в книгата на Даниил. Но Даниил представя две линии на истина, а истините, които представят неговите пророчества, се намират в последните шест глави на книгата му. Първите шест глави представят илюстрирано пророчество, което като цяло все още остава неразпознато. Преди да разгледаме първите шест глави на Даниил, ще обясним защо в действителност само две пророчества са представени в последните шест глави на Даниил. Сестра Уайт посочва двете пророчества, като се позовава на двете големи реки на Сеннаар. Когато приемем символиката, която тя излага, намираме ключа да видим две, и само две, пророчества в последните шест глави на Даниил.

„Светлината, която Даниил получи от Бога, бе дадена особено за тези последни дни. Виденията, които той видя при бреговете на Улай и Хидекел, великите реки на Сенаар, сега са в процес на изпълнение и всички предсказани събития скоро ще настъпят.“

Свидетелства към служителите, 112.

Видението от осма глава бе дадено при река Улай.

В третата година от царуването на цар Валтасар ми се яви видение, на мене, Даниил, след онова, което ми се беше явило отначало. И видях във видение; и когато гледах, стана така, че бях в Суса, в двореца, който е в областта Елам; и видях във видение, че бях при реката Улай. Даниил 8:1, 2.

Когато взехме абзаца от „Свидетелства към проповедниците“, в който сестра Уайт споменава „Улай и Хидекел“ и ги нарича „големите реки на Сенаар“, ние отделяхме този абзац от един от най-важните коментари относно изучаването на книгите Даниил и Откровение в писанията на сестра Уайт. В този пасаж тя заявява: „Нужно е много по-задълбочено изучаване на Божието слово; особено на Даниил и Откровение трябва да се обърне внимание, както никога преди в историята на нашето дело.“

Ако внимателно изследваме първите два стиха, които току-що цитирахме от осма глава на Даниил, те дават две вътрешни свидетелства за един факт, който често бива пренебрегван. Даниил казва: „в третата година от“ Валтасар „ми се яви видение“. После добавя: „след онова, което ми се яви отначало“. Този стих може да бъде разбран по два начина, и по който и да бъде разбран, води до един и същ извод.

Ангел Гавриил беше този, който донесе пророческа светлина на Даниил, както и на всички пророци, понеже бе заменил Сатана като небесен носител на светлина. Това означава, че всяко пророческо правило, което се намира в Писанията, е било направлявано от Гавриил. Независимо дали Даниил го е разбирал, или не, в първи стих на осма глава той не само посочва едно важно пророческо наблюдение, но в стиха привежда и двама свидетели за това важно пророческо наблюдение. Това, което Даниил е записал в първи стих, е, че е получил видение преди видението, което е получил при река Улай. Видението при река Улай дойде в третата година на Валтасар. Видението преди видението при река Улай дойде в първата година на Валтасар.

В първата година на Валтасар, вавилонския цар, Данаил сънува сън и видения на главата си върху леглото си; тогава той записа съня и изложи същността на нещата. Данаил 7:1.

В първия стих на осма глава Даниил посочва, че е имал видение и в първата година на Валтасар, защото казва: „след онова, което ми се яви най-напред“. Дали видението при Улай се е явило след видението от първата година на Валтасар, или видението се е явило след първото от двете паралелни видения? И двата отговора са правилни. Видението за реката Улай е същото видение като видението от седма глава. Гавриил прилага пророческия принцип „повтаряне и разширяване“, а същевременно и правилото, че по свидетелството на двама се утвърждава едно нещо. И двете видения разглеждат царствата на библейското пророчество.

Видението от седма глава представя тези царства като хищни зверове, като по този начин ги подчертава и ги показва в контекста на тяхната гражданска власт. Видението от осма глава

представя същите тези царства чрез символи от Божията светилищна служба, макар че всеки от символите на светилищната служба е умишлено изопачен, за да представи едно фалшиво поклонение. Даниил осма глава представя същите царства, както видението от седма глава, но ги поставя в тяхната религиозна рамка.

Видението при Улай в осма глава на Даниил повтаря и разширява видението от седма глава. Седма глава посочва гражданския аспект на царствата в библейското пророчество, а осма глава посочва религиозния аспект на царствата в библейското пророчество. Когато това бъде разпознато, тогава може да се разбере, че седма и осма глава представляват едно и също видение. Девета глава е мястото, където Гавриил идва, за да даде обяснението на времеви елемент във видението от осма глава. Следователно видението при Улай обхваща седма, осма и девета глава от книгата на Даниил. След това в десета глава е въведена реката Хидекел.

В третата година на Кир, персийския цар, бе открито нещо на Данаил, чието име се наричаше Валтасар; и това нещо беше истинно, но определеното време беше дълго; и той разбра това нещо и имаше разум за видението. В онези дни аз, Данаил, тъгувах три пълни седмици. Не ядох никакъв вкусен хляб, нито месо, нито вино влезе в устата ми, нито изобщо се помазах, докато не се изпълниха три цели седмици. А на двадесет и четвъртия ден от първия месец, когато бях при брега на голямата река, която е Хидекел. Данаил 10:1–4.

Видението при река Хидекел въвежда пророческата история на северния цар. То започва с разпадането на царството на Александър Велики, очертава прилива и отлива на последвалата история, в която в крайна сметка единствените двама противници, останали след разпадането на някогашното царство на Александър Велики, са буквален южен цар срещу буквален северен цар. Накрая то достига до историята на папството, което след това става духовният северен цар, който в края на единадесета глава идва до своя край, Михаил се надига и времето на човешката благодат приключва. Простият преглед е следният: видението при река Улай е вътрешното видение за Божието светилище и войнство, а видението при река Хидекел е външното видение за врага на Бога и на Неговия народ през същата история. То използва същия принцип, който се намира в седемте църкви и седемте печата в Откровение.

„Много служители не полагат усилие да обяснят Откровение. Наричат го книга, чието изучаване не носи полза. Считат го за запечатана книга, защото съдържа запис на образи и символи. Но самото име, което му е дадено — „Откровение“ — отрича това предположение. Откровение е запечатана книга, но е и отворена книга. То записва чудни събития, които ще се случат в последните дни от историята на тази земя. Поуките на тази книга са определени, а не мистични и неразбираеми. В нея е подета същата линия на пророчество, както в Даниил. Някои пророчества Бог е повторил, като така е показал, че на тях трябва да се отдаде значение. Господ не повтаря неща, които не са от голяма важност.“ Manuscript Releases, том 8, 413.

Същата вътрешна и външна история, която е представена в книгата на Даниил, е разгърната и в книгата Откровение. Освен пророческата светлина, която произтича от тези две видения, налице е и потвърждение на методологията на библейското тълкуване, възприета от Уилям Милър, а впоследствие и от Future for America. Правилно разглеждани, книгата на Даниил, както и книгата Откровение, са истински златни мини за потвърждение на принципите на пророческото тълкуване, които самата Библия установява в себе си.

Улай, като вътрешната тема, и Хидекел, като външната, също така представляват двете пророчества, които трябваше да бъдат разпечатани в „времето на края“. Улай беше разпечатан във „времето на края“ през 1798 г., а Хидекел беше разпечатан във „времето на края“ през 1989 г., когато, както е описано в Даниил, единадесета глава, четиридесети стих, страните, представляващи бившия Съветски съюз, бяха пометени от папството и Съединените щати.

Когато тези факти бъдат признати, тогава може също да се признае, че двете видения всъщност са едно видение, така както пророческата история на седемте църкви и седемте печата представя една и съща пророческа история. Тогава двете видения се превръщат в средството, което Господ използва в миналото движение на първия ангел, и което Господ ще използва в настоящото и бъдещото движение на третия ангел, за да произведе процес на изпитване, както е изложен в дванадесета глава на Даниил, стихове девет и десет.

И той каза: Иди си, Данииле; защото думите са затворени и запечатани до времето на края. Мнозина ще се очистят, ще се избелят и ще бъдат изпитани; а нечестивите ще вършат нечестие; и никой от нечестивите няма да разбере; но разумните ще разберат. Даниил 12:9, 10.

Като пример за разпечатването на Хидекел през 1989 година, нека разгледаме какво е казало Вдъхновението.

„В Откровението се срещат и завършват всички книги на Библията. Тук се намира допълнението към книгата на Даниил. Едната е пророчество; другата — откровение. Книгата, която беше запечатана, не е Откровението, а онази част от пророчеството на Даниил, която се отнася до последните дни. Ангелът заповяда: „А ти, Данииле, затвори думите и запечатай книгата до времето на края.“ Даниил 12:4.“ Деяния на апостолите, 585.

И Улай, и Хидекел се отнасят до последните дни, но адвентизмът е бил готов да признае единствено, че 1798 година е Данииловото „време на края“, когато неговата книга трябваше да бъде разпечатана. Но частта от пророчеството, „отнасяща се до последните дни“, по-точно са последните шест стиха от единадесета глава на Даниил, защото тези стихове завършват с това, че Михаил се надига, когато човешкото благодатно време приключва.

Видението за съда, както е посочено в Даниил, глави седма, осма и девета, беше запечатано до „времето на края“ през 1798 година. Светлината (която произведе разпечатаното видение при Улай) беше вестта за откриването на изследователния съд, а не за завършека на съда. Светлината, която бе разпечатана с видението при Хидекел, посочва завършека на

изследователния съд, и това е също така пасажът в Даниил, който съдържа „онази част от пророчеството, която се отнася до последните дни“.

Разпечатването през 1798 година възвести началото на следствения съд. Разпечатването през 1989 година възвести близко предстоящото приключване на следствения съд. Подписът на Алфа и Омега лесно се вижда в книгата на Данаил, но само ако знаете какво представлява той и сте готови да го търсите.

Когато в Данаил, глава единадесета, стих четиридесет и пети, благодатното време приключва, е записан подписът на Алфа и Омега. Началото на Данаил показва точно къде завършва той. То започва с буквална война между буквалния Вавилон и буквалния Израил, и буквалният Вавилон побеждава.

В третата година от царуването на Йоаким, юдейския цар, Навуходоносор, вавилонският цар, дойде против Йерусалим и го обсади. И Господ предаде в ръката му Йоаким, юдейския цар, заедно с част от съдовете на Божия дом; и той ги отнесе в земята Сennaар, в дома на своя бог, и внесе съдовете в съкровищницата на своя бог. Даниил 1:1, 2.

В Даниил, глава единадесета, стих четиридесет и пети, една духовна война между духовния Вавилон, символизиран като „северният цар“, и духовния Израил, представен чрез „славната свята планина“, приключва, и духовният Израил побеждава духовния Вавилон.

И той ще разпъне шатрите на двореца си между моретата при славната свята планина; но ще стигне до края си, и никой няма да му помогне. И в онова време ще се надигне Михаил, великият княз, който стои за чадата на твоя народ; и ще настане време на скръб, каквото не е имало, откакто съществува народ, до онова време; и в онова време твоят народ ще бъде избавен — всеки, който бъде намерен записан в книгата. Даниил 11:45; 12:1.

Книгите на Даниил и Откровение са една книга:

„Книгите на Даниил и Откровението са едно. Едната е пророчество, другата — откровение; едната е запечатана книга, другата — отворена книга. Йоан чу тайните, които изговориха гръмовете, но му бе заповядано да не ги пише.“ The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 7, 971.

Двете книги, които са една книга, са шедьовърът на пророческото наставление на ангел Гавриил. Пиша това с пълното съзнание, че онова, което Гавриил предаде на Даниил и Йоан, дойде от Исус, Който го прие от Отца. Целта ми не е да възвиша Гавриил, а да възвиша дълбокото откровение на доказателствата и в двете книги за това как Алфа и Омега е установил пророчески правила за библейско тълкуване, които трябваше да бъдат представени в тези две книги, ако сме готови да видим.

Нека ви напомня, че на този етап моята цел и намерение не са да представя тълкуване на двете пророчества за реките Улай и Хидекел. Моята цел и намерение са да се занимаем с пророчествата в първите шест глави от книгата на Даниил. Аз просто излагам доводи в подкрепа на факта, че книгите Даниил и Откровение са, може би, най-дълбоко построените

книги в Божието Слово. Те представят пророческата вест, като същевременно разкриват Божия характер, като същевременно посочват самите правила, които е необходимо да бъдат приложени, ако човек желае да познае пророчествата, а също и да познае Този, Който е изложил пророчествата.

Друг пример за дълбокия характер на книгите е представянето от Даниил на „седемте времена“ от Левит двадесет и шеста глава. Пророчеството за „седемте времена“ е било и е предназначено да бъде „камък за препъване“ за Божия народ — както в древния Израил, така и в милеритското движение на първия ангел, а също и в настоящото и бъдещото движение на третия ангел. „Камък за препъване“, по просто определение, е нещо, което не виждаш, макар че то е ясно налице. Следователно, щом веднъж разпознаеш „седемте времена“ в книгата на Даниил, виждаш, че то е ясно там, но също така виждаш, че е скрито за онези, които избират да не виждат.

Да скриеш нещо, докато то граматически е изложено наяве, е дълбоко постижение — нещо, което не би могло да бъде вложено в никой човешки мистериозен роман. Това е шедьовър, защото е там, ясно видимо за всеки, който не желае да се препъне, но е невъзможно да бъде видяно от онези, които избират да се препънат. Това е, тъй да се каже, „скрито пред очите“. То се осъществява чрез съчетание на човешкото и Божественото.

Правя това твърдение, защото желая в този момент да ни напомня, че в рамките на Адвентизма съществува едно католическо учение, поне от публикуването на Questions on Doctrine през 1957 г., и че то също е издигнало несправедната си глава в това движение на настоящата истина на Future for America. Идеята е, че Христос, при възплъщението, не е приел плътта, която е наследил от Мария. Разбира се, онези, които поддържат това учение, не го изразяват по този начин, но въпреки това именно на това учат. Наричам го католическо учение, защото предпоставката, че плътта на Христос е била също тъй чиста, както плътта на Адам преди неговия грях, е самата сатанинска логика, използвана от католическата църква в учението ѝ за тъй нареченото „непорочно зачатие“. А ако не сте запознати с езическото учение за „непорочното зачатие“, то учи, че плътта на Христос е била свръхестествено направена такава, каквато е била низшата природа на Адам, преди той и Ева да съгрешат, или, както се твърди, Христос е имал предгрехопадналата, безгрешна природа на Адам. То учи, че самата Мария по чудотворен начин е получила плътската непаднала природа на Адам преди неговия грях, за да може да бъде свършен съд за Светия Дух да възплъти младенца Исус в нейната свършена плът.

Разбира се, онези в Адвентизма, които поддържат същото заключение относно плътта на Исус, не посочват никакви чудеса във връзка с Мария, но изопачават пасажите от Сестра Уайт и от Библията, за да преподават същото католическо понятие. Защо току-що се отклоних и се отвърнах от разглеждането на книгата Даниил? Ще отговоря на това.

Чудотворната структура и замисъл на книгата Даниил и Откровението бяха осъществени чрез съчетание на човешкото и Божественото. Исус е Словото Божие, а Библията е Словото Божие. Божественото и човешкото естество на Исус са напълно представени в Библията.

Думите в нея са Божествени и съдържат творческата сила да преобразяват сърца и умове. Тези думи са същата онази сила, която приведе всичко в съществуване. Но онези мъже, които Бог избра за Свой оръдия при записването на Библията, всички бяха грешници. Човешката част в това съчетание е представена от паднали човешки същества. Библията е съчетание от човешко и Божествено, а пророците бяха грешници, както е било всяко дете на Адам. Христос никога не е съгрешил нито в мисъл, нито в слово, нито в дело. Но Той прие плътта на Мария след четири хиляди години на израждане. Ако Той действително бе приел по-нисшето плътско естество на Адам, преди Адам да беше съгрешил, това би изисквало и всеки библейски автор да е бил безгрешен.

„Скриването на видно място“ на „седемте времена“ в книгата на Даниил бе осъществено не само чрез думите, които Даниил записа, но и чрез падналите човешки същества, които преведоха Библията „Крал Джеймс“. Паднали човешки същества два пъти се докоснаха до книгата на Даниил, и онова, което бе постигнато, би било невъзможно за който и да е човек да извърши без Божия божествен промислителен надзор.

В следващата ни статия ще започнем да показваме как Божествеността и човечеството са скрили „седемте времена“ от Левит двадесет и шеста глава пред очите на всички в книгата на Даниил, защото Бог предузна и дори постанови то да бъде изпитателният „камък за препъване“ както за онези в движението на първия ангел, така и за онези в движението на третия ангел.

„Светлината, която Данаил получи от Бога, бе дадена особено за тези последни дни. Виденията, които той видя при бреговете на Улай и Хидекел, големите реки на Сенаар, сега са в процес на изпълнение и всички предсказани събития скоро ще се осъществят.“
Свидетелства към служителите, 112.